

Arrest

nr. 320 093 van 15 januari 2025
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 september 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 september 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 oktober 2024 met refertenummer 122040.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 oktober 2021 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar toenmalige Belgische echtgenoot.

1.2. Op 1 maart 2022 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Bij vonnis van 19 december 2023 werd de echtscheiding uitgesproken.

Op 6 september 2024 werd een beslissing genomen "*die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.*" (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

**“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: Y.
Voorna(a)m(en): D.
Nationaliteit: Turkije
Geboortedatum: (...)1986
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwaam het verblijfsrecht nadat haar een visum gezinshereniging in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 werd toegekend. Zij werd op 24.01.2022 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 01.03.2022 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenote van de Belg Y., V. ((...)) met wie zij zich vestigde. Echter, op 19.12.2023 werd de echtscheiding tussen betrokkene en de Belgische referentiepersoon uitgesproken te Hasselt, België.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 18.04.2024 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 22.04.2024. Betrokkene maakte de volgende stukken over:

- Attest OCMW geen financiële steun ontvangen in de periode 04/2023 – 04/2024 (dd. 24.04.2024)*
- Deeltijdse arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur op naam van betrokkene bij (...) (dd. 01.05.2023 – 31.10.2023) (dd. 28.04.2023)*
- Deeltijdse arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur op naam van betrokkene bij (...) (dd. 01.11.2023 – 30.04.2024) (dd. 23.10.2023)*
- Deeltijdse arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur op naam van betrokkene bij (...) (dd. 01.05.2024 – 31.10.2024) (dd. 29.04.2024?)*
- Loonfiches van betrokkene in het kader van een tewerkstelling bij (...) van de maanden 11/2023 - 03/2024.*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Er werden na 24.04.2024 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Er kan worden vastgesteld dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk van betrokkene en de Belgische referentiepersoon werd voltrokken op 02.08.2021 en ontbonden op 19.12.2023. Er is bijgevolg geenszins sprake van drie jaar huwelijk.

Daarnaast kan ook gesteld worden dat bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Ten slotte wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven: betrokkene legt alvast zelf geen bewijsstukken voor waaruit zou moeten blijken dat zij het slachtoffer is of is geweest van geweld in de familie noch van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 403 of 405 van het strafwetboek. In het administratief dossier is echter wel twee brieven (dd. 16.11.2022 en 09.12.2022) terug te vinden van het vermeende nicht van betrokkene, S. G. waarin mevrouw G. schrijft dat de ex-vrouw van de Belgische referentiepersoon bij haar thuis is aangevallen en “bond en blauw geslagen”. Het is niet duidelijk of mevrouw G. met “ex-vrouw” betrokkene bedoelt of de vorige echtgenote van de Belgische referentiepersoon. Hoe dan ook moet besloten worden dat betrokkene zelf geen stukken voorlegt waaruit blijkt dat er sprake is van een

schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest terwijl dit wel degelijk gevraagd werd in het socio-economisch onderzoek dat haar betekend werd op 22.04.2024. Het is dus redelijk te stellen dat indien betrokkene zelf slachtoffer was van de feiten die mevrouw G. vermeldde in één van haar brieven, zij hiervan wel enig bewijs van zou voorgelegd hebben. Het gesolliciteerde karakter van de inhoud van de brief van mevrouw G., kan dan ook niet worden uitgesloten zonder ondersteunende bewijsstukken. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet aldus aan geen der gevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 06.01.2022 in België, nu dus iets meer dan 2,5 jaar wat gezien haar leeftijd van 38 jaar nog een relatief korte periode is. Betrokkene spendeerde dus het overgrote deel van haar leven in Turkije. Het is dan ook redelijk te stellen dat zij nog steeds een goede voeling heeft met de Turkse maatschappij, cultuur, taal, lokale gebruiken en gewoontes. Te meer omdat ook de referentiepersoon met wie zij trouwde van Turkse origine is, wat toch op een bepaalde manier getuigt van enige continuïteit in de sociale en culturele verbondenheid met Turkije. Evenwel dient opgemerkt te worden dat het vermeende nicht van betrokkene in haar brieven aan de Koning schrijft dat betrokkene's ouders [in Turkije] beide erg ziek zijn en dat de vader van betrokkene dreigt haar te vermoorden als ze teruggaat naar Turkije. Verder schrijft mevrouw G. dat betrokkene voor de rest geen ander familielid heeft en een arm leven in het buitenland heeft. Opnieuw dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf hieromtrent geen enkel stuk voorlegt, noch zijn er stukken in het administratief dossier aanwezig die deze verklaring van het vermeende nicht kracht bij kunnen zetten. Het gesolliciteerde karakter van de verklaring kan daarom ook niet worden uitgesloten. Bovendien dient te worden opgemerkt dat onderhavige beslissing geen verwijderingsbeslissing is. Niets weerhoudt betrokkene ervan om zich te wenden tot de bevoegde instanties indien zij ervan overtuigd is en wenst aan te tonen in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Betrokkene voert zelf in ieder geval geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus) gevolgd heeft of nog aan het volgen is. Enkel het vermeende nicht van betrokkene verklaarde in een van haar brieven dat betrokkene een cursus Nederlands volgt en dat ze haar best doet om zich te integreren. Een echt bewijs dat betrokkene Nederlands spreekt of zich daartoe engageert, kan je dat niet noemen aangezien het louter om een verklaring van mevrouw G. gaat. Het kennen van de regionaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is nochtans broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Wat betrokkene's gezinssituatie betreft, werd hierboven reeds geduid dat het huwelijk met de referentiepersoon sedert 19.12.2023 werd ontbonden. Betrokkene staat sedert 03.02.2024 als alleenstaande ingeschreven in het Rijksregister.

Zij maakt geen gewag van gezinsleden of een nieuwe partner waarmee zij heden een beschermenswaardig gezinsleven zou onderhouden. Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België is geen sprake.

Betrokkene is thans deeltijds tewerkgesteld bij (...) sedert mei 2023. Het is zonder meer positief te noemen dat betrokkene economisch participeert en zodoende vermijdt ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het deeltijdse contract is echter bijna ten einde en uit niets blijkt dat betrokkene zicht heeft op een nieuwe verlenging van het contract of op een contract van onbepaalde duur. Enig toekomstperspectief betreffende haar economische situatie ontbreekt waardoor bezwaarlijk kan gesteld worden dat betrokkene zich in een financiële comfortabele positie bevindt wat betreft het bekostigen van haar levensonderhoud. Niets sluit uit dat zij indien haar contract niet verlengd zou worden, zich noodzakelijkerwijze zou moeten wenden tot het sociale bijstandstelsel om een menswaardig leven te kunnen blijven leiden. Bovendien kan ook niet blijken dat betrokkene's aanwezigheid bij de werkgever onmisbaar zou zijn, noch dat haar afwezigheid een significante impact zou hebben op de werking van het bedrijf gelet haar contract de einddatum nadert. Bijgevolg kan ook niet besloten worden dat haar economische situatie een beletsel vormt

voor het nemen van deze beslissing. Indien betrokkene meent dat zij op basis van haar tewerkstelling een verblijfsrecht moet krijgen, dan staat het haar vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de reglementaire bepalingen. Deze beslissing belet hem dat niet. Gelet op de relatief korte verblijfsduur van betrokkene in België, het gebrek aan beschermenswaardige gezinsbanden met personen die in het Rijk verblijven en de magere elementen die wijzen op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak, volstaat deze economische participatie en het bijhorend inkomen niet om haar verblijfsrecht te behouden.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan, dat zij als volgt uiteenzet:

“a) Enige middelen:

Schending van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; Schending van artikel 12 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag

Schending van het artikel 14§1 van het Internationaal Verdrag inzake de burgerrechten en politieke rechten;

Schending van de artikelen 10, 11, 149, 159 en 191 van de Belgische Grondwet;

Schending van artikel 42 septies, lid 2 van de wet van 15.12.1980;

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht, het principe van recht op verdediging, tegensprekelijkheid en wapengelijkheid.

Schending van de rechtszekerheid

Verzoekster verkreeg haar verblijfsrecht in 2022, op grond van de gezinshereniging met haar partner.

Het spreekt voor zich dat er voorzichtig dient te worden omgegaan met de intrekking van het verblijf. Derhalve dient rekening gehouden te worden met de concrete omstandigheden, en dienen deze ook zo l= volledig mogelijk nagegaan te worden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de Wet van 25 april 2007, die ondermeer het artikel 40 wijzigde in het Vreemdelingenwetboek, blijkt dat de wetgever bij de wijziging van het genoemde artikel verwijst naar de preambule en verschillende bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG en het artikel 8 van het EVRM!. Bij het nemen van een beslissing tot het beëindigen van een verblijfsrecht, dient de minister of zijn gemachtigde een afweging te maken van alle belangen die in het geding zijn, en die gerelateerd zijn aan de individuele situatie van de betrokkene.

De minister of zijn gemachtigde dient na te gaan of de betrokkene zijn verblijfsrecht niet kan behouden op basis van strikt persoonlijke gronden, aangezien de elementen die het behoud van het verblijfsrecht zouden kunnen verantwoorden. eveneens voortkomen uit het privéleven van de betrokkene.

Wanneer de betrokkene niet de mogelijkheid krijgt om op concrete en efficiënte manier de elementen te doen gelden die zouden kunnen leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht, miskent de minister of zijn gemachtigde het artikel 8 EVRM, juncto artikel 13 EVRM, het principe van de wapengelijkheid, het artikel 10 en 11 van de Grondwet en het artikel 14, §1 van het Verdrag inzake de personele en politieke rechten.

In casu heeft verzoeker de documenten overlegd waarvan sprake in de bestreden bijlage 21.

Bovendien heeft de Raad van State (in haar arrest van 30.05.2023) onlangs het volgende bevestigd: "Artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwetwet primeert; dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van art. 8 kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 van het EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds"

Teneinde op geldige wijze zijn argumenten te doen gelden, dient de betrokkene gehoord te worden alvorens er een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen wordt. Verwerende partij moet namelijk de betrokkene uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken alvorens de beslissing wordt genomen om een einde te stellen aan het verblijfsrecht en er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Verzoekster heeft daarbij tevens haar economische integratie aangetoond. om aan te tonen dat zij wel degelijk de mogelijkheid dient te hebben om in België te verblijven.

Wanneer er namelijk een ernstige individuele maatregel wordt getroffen die de belangen van de betrokkene zwaar kan aantasten en die gegrond is op een gegeven dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, dient de betrokken vreemdeling te worden gehoord⁹.

Alvorens een beslissing te nemen dient het bestuur namelijk volledig ingelicht te zijn over de belangrijke gegevens die deze beslissing kunnen beïnvloeden. Vervolgens dienen deze gegevens zorgvuldig te [= worden onderzocht en afgewogen⁹.

Er spelen in casu wel voldoende duidelijke situaties mee. waarmee onomstotelijk rekening mee gehouden dient te worden.

Na het huwelijk van D. Y. in Turkije en aankomst in België, diende zij haast onmiddellijk te constateren dat haar echtgenoot nog samenleefde met zijn Poolse vriendin, met wie hij een zoon van 9 (!) jaar heeft...

Hier brengt zij getuigenverklaringen van bij. De Poolse vriendin van V. stoorde D. ganser dagen. zelfs tot in de mate dat zij een van haar vriendinnen diende te bellen om weg van de situatie te kunnen geraken.

Deze Poolse vriendin lijdt aan een zwaar alcoholprobleem. en is meermaals gewelddadig (geweest) tegenover cliënte. Het geweld nam toe in die mate, dat zij werd opgehaald door de ambulance voor de eerste zorgen toe te dienen. Dit wordt ook aangetoond door het medisch attest van de letsels die zij bijbrengt.

Op 27 oktober 2022 speelde dit voorval zich af. D. Y. hield hieraan een kraswonde aan de bovenlip, krassen ter hoogte van de hals, hematomen op haar hoofd en een kneuzing boven de linker knie aan over.

Kort na zulke voorvallen, werd D. door V. aan de deur gezet, om dat hij de relatie met de moeder van zijn kind wenste verder te zetten.

Het Hof van Justitie stelt echter duidelijk dat het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de geadresseerde van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen. niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord. worden geëerbiedigd. ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit=.

Rekening houdende met deze finaliteit van het recht om gehoord te worden, heeft verwerende partij de plicht om alle informatie te verzamelen die haar ertoe in staat stelt om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Verwerende partij moet aldus de betrokkene uitnodigen om gehoord te worden over de redenen die eraan in de weg zouden kunnen staan dat het verblijfsrecht beëindigd wordt.

Enkel een dergelijke uitnodiging om gehoord te worden biedt aan de betrokkene een effectieve en nuttige mogelijkheid om zijn standpunt kenbaar te maken .

Zoals reeds aangehaald stelt art. 8 EVRM dat ieder het recht op privéleven heeft. Indien verzoekster zou worden teruggestuurd naar Turkije. zou dit betekenen dat zij wordt losgerukt van haar familie en vrienden die zij heeft leren kennen sinds 2022. Gelet op het feit dat zij een F-kaart had, heeft zij te allen tijde getracht zich ten volle te integreren. hetgeen onzes inziens meer dan gelukt is, heeft zij hier een hechte vriendenband opgebouwd met meerdere personen. Het gaat in casu niet enkel om economische afhankelijkheid tussen verzoekster en haar omgeving, maar tevens om een emotionele afhankelijkheid. hetgeen in geen geval onderschat mag worden.

Zij werkte tijdens haar legaal verblijf bij (...) te (...), hetgeen ook van haar zou worden losgerukt indien haar legaal verblijf beëindigd zou worden.

Bovendien maakt het een grove schending van het rechtszekerheidsbeginsel uit.

De rechtszoekende moet in staat zijn in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling te voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht.

Indien verweerder zomaar, zonder ernstige redenen, het verblijfsrecht van betrokkene (en zovelen met haar) kan beëindigen, kan er niet anders dan besloten worden tot schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert de schending van het hoorrecht aan. Zij verwijst naar het gewelddadig gedrag tegenover haar van de vriendin van haar voormalige echtgenoot, en voegt ter staving hiervan verklaringen van derden en een medisch attest van de letsels die haar zijn bijgebracht toe.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 18 april 2024 werd verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon worden getoetst of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Verzoekster werd onder meer gevraagd om desgevallend het bewijs voor te leggen dat zij in een schrijnende situatie verkeert.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster voorafgaand aan de bestreden beslissing enige stukken heeft voorgelegd ter staving van een schrijnende situatie.

Hierop gelet kan verzoekster niet ernstig voorhouden dat het hoorrecht niet zou zijn geëerbiedigd bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij heeft duidelijk de gelegenheid gehad alle stukken die zij nodig achtte bij te brengen.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

2.3. Verzoekster voert eveneens de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Zoals eerder werd vastgesteld is verzoeksters huwelijk ontbonden. Verzoekster laat na concrete elementen aan te voeren die erop kunnen wijzen dat zij een gezinsleven onderhoudt in België.

Wat haar familie- en privéleven betreft, verwijst verzoekster naar haar familie en vrienden die zij heeft leren kennen sinds 2022, haar pogingen zich te integreren en haar tewerkstelling. Overeenkomstig artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet dient verweerder bij het beëindigen van het verblijf rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig gemotiveerd omtrent deze elementen:

"Betrokkene verblijft sedert 06.01.2022 in België, nu dus iets meer dan 2,5 jaar wat gezien haar leeftijd van 38 jaar nog een relatief korte periode is. Betrokkene spendeerde dus het overgrote deel van haar leven in Turkije. Het is dan ook redelijk te stellen dat zij nog steeds een goede voeling heeft met de Turkse maatschappij, cultuur, taal, lokale gebruiken en gewoontes. Te meer omdat ook de referentiepersoon met wie zij trouwde van Turkse origine is, wat toch op een bepaalde manier getuigt van enige continuïteit in de sociale en culturele verbondenheid met Turkije. Evenwel dient opgemerkt te worden dat het vermeende niet van betrokkene in haar brieven aan de Koning schrijft dat betrokkenes ouders [in Turkije] beide erg ziek zijn en dat de vader van betrokkene dreigt haar te vermoorden als ze teruggaat naar Turkije. Verder schrijft mevrouw G. dat betrokkene voor de rest geen ander familielid heeft en een arm leven in het buitenland heeft. Opnieuw dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf hieromtrent geen enkel stuk voorlegt, noch zijn er stukken in het administratief dossier aanwezig die deze verklaring van het vermeende niet kracht bij kunnen zetten. Het gesolliciteerde karakter van de verklaring kan daarom ook niet worden uitgesloten. Bovendien dient te worden opgemerkt dat onderhavige beslissing geen verwijderingsbeslissing is. Niets weerhoudt betrokkene ervan om zich te wenden tot de bevoegde instanties indien zij ervan overtuigd is en wenst aan te tonen in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Betrokkene voert zelf in ieder geval geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus) gevolgd heeft of nog aan het volgen is. Enkel het vermeende niet van betrokkene verklaarde in een van haar brieven dat betrokkene een cursus Nederlands volgt en dat ze haar best doet om zich te integreren. Een echt bewijs dat betrokkene Nederlands spreekt of zich daartoe engageert, kan je dat niet noemen aangezien het louter om een verklaring van mevrouw G. gaat. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is nochtans broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

(...)

Betrokkene is thans deeltijds tewerkgesteld bij (...) sedert mei 2023. Het is zonder meer positief te noemen dat betrokkene economisch participeert en zodoende vermijdt ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het deeltijdse contract is echter bijna ten einde en uit niets blijkt dat betrokkene zicht heeft op een nieuwe verlenging van het contract of op een contract van onbepaalde duur. Enig toekomstperspectief betreffende haar economische situatie ontbreekt waardoor bezwaarlijk kan gesteld worden dat betrokkene zich in een financiële comfortabele positie bevindt wat betreft het bekostigen van haar levensonderhoud. Niets sluit uit dat zij indien haar contract niet verlengd zou worden, zich noodzakelijkerwijze zou moeten wenden tot het sociale bijstandstelsel om een menswaardig leven te kunnen blijven leiden. Bovendien kan ook niet blijken dat betrokkene aanwezigheid bij de werkgever onmisbaar zou zijn, noch dat haar afwezigheid een significante impact zou hebben op de werking van het bedrijf gelet haar contract de einddatum nadert. Bijgevolg kan ook niet besloten worden dat haar economische situatie een beletsel vormt voor het nemen van deze beslissing. Indien betrokkene meent dat zij op basis van haar tewerkstelling een verblijfsrecht moet krijgen, dan staat het haar vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de reglementaire bepalingen. Deze beslissing belet hem dat niet. Gelet op de relatief korte verblijfsduur van betrokkene in België, het gebrek aan beschermenswaardige gezinsbanden met personen die in het Rijk verblijven en de magere elementen die wijzen op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak, volstaat deze economische participatie en het bijhorend inkomen niet om haar verblijfsrecht te behouden.”

Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan dat de inhoud van deze motivering onderuit zou halen. Zij toont ook niet aan dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster laat eveneens na te verduidelijken op welke manier de door haar aangehaalde elementen haar situatie dermate uitzonderlijk maken dat haar verblijfsrecht niet kan worden ingetrokken en dat zij haar privéleven niet elders kan uitbouwen. De normale banden die ontstaan in België omwille van een zekere verblijfsduur zijn op zich immers onvoldoende om aannemelijk te maken dat er *in casu* sprake is van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.4. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit de eerdere bespreking van het middel blijkt geenszins dat verweerder onwettig heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is dus niet geschonden.

2.5. Het middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft, is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT